

Ontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Algemene toelichting

1. Situering

Met dit decreet worden een aantal wijzigingen aangebracht aan de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (VCF), ingevolge gewijzigde of nog te wijzigen federale regelgeving (vb. hervorming van het wetboek van vennootschappen, nieuw insolventierecht en integratie van de hypotheekkantoren in de Administratie Rechtszekerheid) en gewijzigde Vlaamse regelgeving (vb. decreet tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid).

Daarnaast bevat het decreet ook een aantal technische correcties, verduidelijkingen, rechtzettingen (onder andere m.b.t. het nieuwe verkooprecht) en opheffingsbepalingen (eurovignet).

Tot slot bevat het decreet een bepaling betreffende de voorafgaande kennisgeving van het voornemen van Vlaamse Belastingdienst om aanvullende rechten en een belastingverhoging te heffen in het geval wordt vastgesteld dat de aangegeven waarde of prijs te laag is, een uitbreiding en verfijning van de Vlaamse invorderingsmogelijkheden lastens daders en medeplichtigen van fiscale fraude (naar analogie met federale bepalingen i.v.m. fraudebestrijding), een uitbreiding van de mogelijkheid tot inning van heffingen (de verkeersbelasting, de belasting op de inverkeerstelling, het eurovignet en de administratieve geldboetes kilometerheffing) verschuldigd door de houder van de nummerplaat van het gecontroleerde voertuig.

2. Adviezen Strategische Adviesraden

a) Sociaal-Economische Raad Vlaanderen (SERV)

De SERV meldde op 23 juli 2018 geen advies te zullen formuleren gezien de beperkte sociaal-economische relevantie.

b) Mobiliteitsraad Vlaanderen (MORA)

De Mobiliteitsraad Vlaanderen formuleerde in zijn advies van 23 juli 2018 geen opmerkingen over het voorontwerp van decreet.

3. Advies Raad van State

De Raad van State heeft advies 64.129/3 uitgebracht op 3 oktober 2018.

De bemerkingen van de Raad worden hierna bij de artikelsgewijze toelichting besproken in de volgorde waarin ze zijn opgenomen in het advies.

Volgende opmerkingen van de Raad van State geven geen aanleiding tot wijzigingen van het voorontwerp van decreet:

- Opmerking in **randnummer 3** bij het artikel 47 van het voorontwerp (het ontworpen tweede lid van artikel 3.13.1.3.1, §1, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit). De Raad stelt dat het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit nog moet worden ingewonnen vooraleer het voorontwerp in het Vlaams Parlement wordt ingediend. Bovendien meldt de Raad (in randnummer 16) dat het UBO-register een federale aangelegenheid is en voor raadpleging van het UBO-register door de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie de toestemming van de federale overheid vereist is. De Raad stelt dat het UBO-register een federale aangelegenheid is en het Vlaams Gewest niet bevoegd is om ter zake eenzijdige verplichtingen op te leggen aan de FOD Financiën. Gelet op het feit dat het voldoen van deze opmerkingen verdragend zou werken voor het voorontwerp wordt artikel 47 van het voorontwerp geschrapt.
- Opmerking in **randnummer 11** bij artikel 18 van het voorontwerp (de ontworpen paragraaf 4 van artikel 2.9.4.2.13 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit) - . Het betreft geen advies of bemerking, maar een weergave van het antwoord door de gemachtigde op een vraag van de Raad, die geen verdere actie vereist;
- Opmerking in **randnummer 14** bij artikel 25 van het voorontwerp (de wijziging aan artikel 2.11.6.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit). Het betreft geen advies of bemerking, maar een weergave van het antwoord door de gemachtigde op een vraag van de Raad, die geen verdere actie vereist;
- Opmerking in **randnummer 17.2** bij artikel 57 van het voorontwerp (bepaling die de inwerkingtreding van de artikelen 16 tot 21 van het voorontwerp regelt -). Ook hier betreft het geen advies of bemerking, maar louter een weergave van het antwoord door de gemachtigde op een vraag van de Raad, die geen verdere actie vereist.

B. Toelichting bij de artikelen

Hoofdstuk 1. Algemeen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen aan de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

Artikel 2, 3 en 4

Met de Zesde staatshervorming wordt de bevoegdheid inzake de gezinsbijslagen overgeheveld naar de gemeenschappen en gewesten. De regelgeving hieromtrent werd geïntegreerd in het decreet van 27 april 2018 tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid. Om de VCF hiermee in overeenstemming te brengen worden enkele terminologische aanpassingen gedaan.

De inwerkingtreding van deze artikelen wordt afgestemd op de inwerkingtreding van het decreet van 27 april 2018.

De legistieke redactie van dit artikel wordt aangepast zoals aanbevolen door de Raad van State (advies 64.129/3 van 3 oktober 2018 in randnummer 5).

Artikel 5

Deze wijziging betreft een technische rechtzetting. In het artikel 2.1.5.0.6 VCF is een overbodige aanvulling gebeurd door het decreet van 18 november 2016. Op onbebouwde goederen (in VEN-gebied) kan geen materieel en outillage staan noch kan er zich een woning bevinden die onderworpen is aan het sociaal tarief inzake onroerende voorheffing. Materieel en outillage staat immers in een gebouw. Een sociale woning is een gebouw. In geen van beide gevallen kan je bijgevolg spreken van onbebouwde goederen.

In de praktijk zal het punt 2° (materieel en outillage) en 3° (woning die onderworpen is aan het sociaal tarief) dus geen toepassing kennen. Het eerste lid wordt daarom aangepast.

Artikel 6

Artikel 2.3.2.0.1, paragraaf 2 VCF werd ingevoegd om te voorkomen dat er een "dubbele heffing" zou plaatsvinden wanneer een wegvoertuig, luchtvaartuig of boot overgedragen wordt tussen echtgenoten. Op grond van de vigerende wetgeving vóór deze aanpassing moest er namelijk belasting op de inverkeerstelling (BIV) betaald worden door de overnemende echtgenoot, waardoor een voertuig binnen het kader van de huwelijksgemeenschap tweemaal werd belast. Om deze "dubbele heffing" ongedaan te maken, heeft de decreetgever bij decreet van 24 mei 2002 tot wijziging van de artikelen 98 en 100 van het Wetboek van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen de overdracht tussen echtgenoten en ex-echtgenoten uit het toepassingsgebied van de BIV gehaald.

De voorgestelde wijzigingsbepaling beoogt een uitbreiding van deze niet-belastbaarheid tot overdrachten tussen wettelijk samenwonenden en ex-wettelijk samenwonenden. Naast het traditionele huwelijk tussen man en vrouw, wordt de wettelijke samenwoning in België namelijk sinds 1999 uitdrukkelijk erkend als samenlevingsvorm. Toch worden de partners die een wettelijke samenwoning aangaan nog steeds in een aantal gevallen door het recht onderworpen aan een statuut dat veel beperkter is dan dat waaraan gehuwden onderworpen zijn. Deze wijziging beoogt dan ook het verschil in statuut bij de overdracht van een wegvoertuig, luchtvaartuig of boot op te heffen en zo het huwelijk en de wettelijke samenwoning ook op dit vlak gelijk te schakelen.

Artikel 7 en 31, 2°

Artikel 7

Deze wijziging betreft een technische rechtzetting m.b.t. de verwijzing naar het Burgerlijk Wetboek i.v.m. het voortgezet vruchtgebruik. Door de toevoegingen in de federale wet betreffende het vernieuwde erfrecht zijn de verwijzingen naar de hierbij te schrappen paragrafen 3 en 4 van het artikel 858bis van het Burgerlijk Wetboek immers niet meer volledig en niet meer correct. Recent werden aan het artikel 858bis nieuwe vormen van het zogenaamde nieuw wettelijk voortgezet vruchtgebruik in voordeel van de langstlevende partner toegevoegd. De verwijzing naar de paragrafen 3 en 4 kan dan ook beter geschrapt worden, een verwijzing naar het gehele artikel 858bis van het Burgerlijk Wetboek is correcter.

De legistische redactie van deze bepaling wordt aangepast zoals aanbevolen door de Raad van State (advies 64.129/3 van 3 oktober 2018 in randnummer 7).

Artikel 31, 2°

Punt 16, ingevoegd door het decreet van 6 juli 2018, legt aan de indieners van de aangifte van nalatenschap de verplichting op om in de aangifte melding te maken van de verkrijgingen van voortgezet vruchtgebruik (overeenkomsten vermeld in de wet van 31 juli 2017 tot wijziging van het burgerlijk wetboek wat de erfenissen en giften betreft en tot wijziging van diverse andere bepalingen ter zake en die invloed kunnen hebben op de berekening van de erfbelasting).

Bij deze wijziging wordt de verwijzing naar paragraaf §3 en §4 geschrapt, gelet op de wijziging aan artikel 858 van het burgerlijk wetboek (federale materie) en toegevoegd dat indien de verzaking niet bij de akte van schenking plaatsvindt maar op een ander tijdstip het stuk waaruit de verzaking blijkt bij de aangifte van nalatenschap wordt gevoegd.

Artikel 8, 43 en 44

Door wijzigingen aan de federale regelgeving i.v.m. de integratie van de hypotheekkantoren in de Administratie Rechtszekerheid zijn ook terminologische wijzigingen nodig aan de Vlaamse regelgeving, waaronder de VCF.

De functie van hypotheekbewaarder houdt immers op te bestaan. Zijn bevoegdheden worden toegewezen aan:

- de bevoegde ontvanger Rechtszekerheid, voor de bevoegdheden inzake fiscale en niet-fiscale ontvangsten;
- de Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie, voor de bevoegdheden inzake de hypothecaire openbaarmaking.

Dit leidt tot terminologische aanpassingen aan de artikelen 2.7.3.2.4, 2°, 3.10.5.3.6 en 3.12.1.0.9, eerste lid, VCF.

Artikel 9 t.e.m. 13, 16, 17, 24, 25, 31, 1°, en 46

De federale wet van (datum) tot invoering van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen en houdende diverse bepalingen dat het huidige Wetboek van Vennootschappen en de Vzw-wet vervangt, beoogt het vennootschaps- en verenigingsrecht te moderniseren, waarbij een doorgedreven vereenvoudiging wordt betracht. Zo worden onder andere volgende wijzigingen aangebracht:

- het aantal vennootschapsvormen wordt gereduceerd naar een viertal fundamentele vennootschapsvormen: de personenvennootschap (maatschap, VOF en CommV), de besloten vennootschap (bv), de naamloze vennootschap (nv) en de coöperatieve vennootschap (cv).
- de kapitaalsvereiste wordt, net zoals in de cv, afgeschaft in de bv.

Deze wijzigingen hebben tot gevolg dat ook de VCF moet worden aangepast daar waar de VCF vennootschapsterminologie gebruikt. Het betreft wijzigingen die een gevolg zijn van vermelde federale wet en zijn dus technisch of terminologisch van aard.

In artikel 2.7.4.2.2, §2, 2° en §3 VCF en artikel 2.8.6.0.3, §2, 2° en §3 VCF wordt het woord "doel" steeds vervangen door het woord "voorwerp". In het nieuwe vennootschapsrecht krijgt het woord "voorwerp" de invulling die onder het oude vennootschapsrecht onder het woord "doel" werd begrepen. Het woord "doel(einde)" zal worden gebruikt daar waar men onder het oude vennootschapsrecht het woord "oogmerk" gebruikte. De memorie van toelichting bij de federale wet stelt hierover het volgende: *"Vooraleer de belangrijkste krachtlijnen van boek 1 weer te geven, past het de aandacht te vestigen op een terminologische vernieuwing in het Nederlands. Voortaan worden de activiteiten die een rechtspersoon voert consistent aangeduid met de term 'voorwerp'. Het oogmerk waarmee de rechtspersoon is opgericht, met name winstuitkering voor zijn leden dan wel een ideëel oogmerk, wordt steeds aangeduid met de term 'doel' of 'doeleinden'. Waar het Wetboek van vennootschappen en de v&s-wet spreken over statutair doel, gebruikt dit wetboek de term 'voorwerp'. Het oude 'oogmerk' wordt voortaan 'doel' of 'doeleinden'."*

Specifiek voor de aanpassing aan de artikelen 2.7.4.2.2, §1, 2.8.6.0.3, §1, 3.3.1.0.8, §1, eerste lid, 14°, en 3.12.3.0.1, §5, eerste lid, VCF kan het volgende toegelicht worden.

De gunstregimes voor de overdracht van familiale ondernemingen en vennootschappen hadden tot doel om de continuïteit van die ondernemingen en vennootschappen te waarborgen.

De regeling voorzag er, specifiek voor familiale vennootschappen, in dat de schenker of erflater en zijn familie (al dan niet samen met 1 of 2 andere aandeelhouders) in volle eigendom over de meerderheid van de stemgerechtigde aandelen moesten beschikken. De schenker of erflater moest met andere woorden

op het ogenblik van de overdracht van de aandelen zeggenschap hebben in de vennootschap.

De hervorming van het vennootschapsrecht heeft echter tot gevolg dat de zeggenschap verbonden aan aandelen wordt hertekend. Vanaf de hervorming zal het voor vennootschappen mogelijk zijn om aan een aandeel meerdere stemrechten te koppelen. Het principe dat aan één aandeel één stemrecht wordt verbonden is enkel nog van suppletief recht (terwijl dit vroeger van dwingend recht was). Dit heeft tot gevolg dat het niet langer volstaat om louter te bepalen dat een schenker of erflater de meerderheid van de aandelen in volle eigendom heeft. De wijziging heeft dan ook tot doel om te garanderen dat de schenker of erflater nog steeds de zeggenschap heeft in zijn vennootschap. Dit gebeurt door te vereisen dat de schenker of erflater aandelen in volle eigendom heeft die minstens 50% (of in geval van één of twee andere aandeelhouders, respectievelijk 70% of 90%) van de stemrechten in de vennootschap vertegenwoordigen.

Gevolg gevend aan het advies van de Raad van State van 3 oktober 2018 in randnummer 6 (advies 64.129/3), wordt de in het voorontwerp uitgeschreven definitie van kapitaal, zoals op te nemen in artikel 1.1.0.0.2 VCF, herwerkt tot een verduidelijking bij de voorwaarden tot behoud van de toegekende fiscale gunst. Zoals opgemerkt door de Raad van State is de in het voorontwerp van decreet uitgeschreven definitie immers niet op algemene wijze toepasbaar voor alle bepalingen van titel 2, hoofdstuk 7 (erfbelasting) en hoofdstuk 8 (schenkbelasting) van de Vlaamse Codex Fiscaliteit. De definitie had tot doel het begrip kapitaal te verduidelijken, enkel bij de toepassing van de artikelen 2.7.4.2.3, §2, 3°, VCF en 2.8.6.0.6, §2, 3°, VCF.

Het is dan ook logischer en duidelijker om de vereiste van het behoud van het kapitaal na een overdracht van een vennootschap hetzij met de vrijstelling van schenkbelasting, hetzij met toepassing van het verlaagd tarief van de erfbelasting, direct te herwerken in de betreffende artikelen, zoals reeds gesuggereerd aan de Raad van State.

De in het voorontwerp van decreet ontworpen generieke definitie van kapitaal wordt met andere woorden in voorliggend ontwerp van decreet vervangen door een herwerking van de voorwaarde van het kapitaalbehoud bij de gunstmaatregelen voor overdrachten van familiale ondernemingen en vennootschappen.

De noodzaak om de voorwaarde tot behoud van het fiscale gunstregime te verduidelijken, vloeit voort uit het gegeven dat de hervorming van het vennootschapsrecht tot gevolg zal hebben dat sommige vennootschappen, onder meer de BV (vroeger BVBA), geen maatschappelijk kapitaal meer zullen hebben. Voor die situaties dient de verplichting tot behoud van kapitaal gedurende 3 jaar

na het overlijden of de schenking herwerkt te worden tot een vergelijkbare vereiste die grosso modo dezelfde waarborgen biedt.

Voor de kapitaalvennootschappen, zoals de NV, de Europese coöperatieve vennootschap en de Europese vennootschap, blijft de voorwaarde van behoud van het kapitaal zoals ze momenteel in de Codex is omschreven, ongewijzigd behouden: Het kapitaal mag gedurende 3 jaar vanaf de datum van overlijden van de erflater of vanaf de datum van authentieke akte van schenking niet dalen door uitkeringen of terugbetalingen.

Voor de andere vennootschappen, waarvoor met het hervormde vennootschapsrecht het minimumkapitaal en het kapitaalsbegrip zullen verdwijnen, zal het eigen vermogen gedurende drie jaar vanaf de datum van de overdracht niet mogen dalen tot onder het bedrag van de op die datum verrichte inbrengen – zowel de beschikbare als de onbeschikbare – zoals dat blijkt uit de jaarrekening.

Het bedrag van de op het ogenblik van de overdracht verrichte inbrengen zal dus louter fiscaal vastgeklikt worden en gedurende drie jaar als een ijkbedrag fungeren ter vergelijking met het bedrag van het eigen vermogen dat niet onder dit ijkbedrag mag dalen.

Deze nieuw geformuleerde vereiste sluit nauw aan bij de bestaande voorwaarde van het kapitaalbehoud. Op die manier wordt gegarandeerd dat er ook voor de categorie van vennootschappen waarvoor het kapitaalsbegrip met de invoering van het nieuwe Wetboek van vennootschappen en verenigingen verdwijnt, na de overdracht van de familiale vennootschap nog effectief middelen aanwezig blijven om de vennootschap te laten verder bestaan.

De continuïteit van de onderneming – één van de initiële uitgangspunten van het fiscale gunstregime voor overdrachten van ondernemingen – wordt hiermee ook effectief verder gewaarborgd.

De aanpassing aan artikel 2.8.4.1.1. is een gevolg van het feit dat een inbreng om niet tot nu toe niet werd gedefinieerd. Door het nieuwe federale wetboek komt hier verandering in. Van de gelegenheid wordt dan ook gebruik gemaakt om een kleine onduidelijkheid recht te zetten. De aanpassing zorgt voor een decretale verankering van bestaande praktijk. Een inbreng om niet is een rechtshandeling waarbij een persoon goederen overdraagt aan een rechtspersoon met een belangeloos doel, zonder dat de inbrenger hiervoor enige tegenprestatie ontvangt. Een inbreng om niet verschilt van een schenking omdat er bij een inbreng om niet geen sprake is van *animus donandi* jegens de ontvangende rechtspersoon.

De aanpassingen aan artikel 2.9.1.0.4 en 2.9.1.0.5 zijn een gevolg van de reductie van het aantal vennootschapsvormen en de hervorming van de kapitaalvereiste (in het bijzonder voor de BV) door de federale wet.

In de bestaande artikelen 2.9.1.0.4 en 2.9.1.0.5, die betrekking hebben op de verkrijging van een onroerend goed van de vennootschap door een of meer vennoten, werd een onderscheid gemaakt tussen de verschillende vennootschapsvormen op grond van hun kwalificatie als "personenvennootschap" (art. 2.9.1.0.4) of "kapitaalvennootschap" (art. 2.9.1.0.5). Vermits in het nieuwe vennootschapsrecht enkel de naamloze vennootschap en de Europese vennootschap nog kapitaalvennootschappen zijn, worden enkel deze vennootschapsvormen behouden in artikel 2.9.1.0.5 en worden de andere vennootschapsvormen ondergebracht in artikel 2.9.1.0.4. Ook de benaming van de verschillende vennootschapsvormen wordt aangepast aan het nieuwe vennootschapsrecht.

Verder wordt het derde lid van artikel 2.9.1.0.4 geherformuleerd rekening houdend met het feit dat het begrip "kapitaal" in het nieuwe vennootschapsrecht niet meer wordt gehanteerd voor de in dit artikel bedoelde vennootschapsvormen.

Gevolg gevend aan de opmerking geformuleerd in randnummer 8 van het advies van de Raad van State van 3 oktober 2018 (advies 64.129/3) kan worden bevestigd dat de hierbij herwerkte regeling beschreven in de artikelen 2.9.1.0.4 en 2.9.1.0.5 ook van toepassing is voor de verkrijging door vennoten van in België gelegen onroerende goederen die voortkomen van buitenlandse vennootschappen.

Gevolg gevend aan de opmerking geformuleerd in randnummer 9 van hetzelfde advies van de Raad van State wordt de "Europese vennootschap" nu expliciet vermeld in het aangepaste artikel 2.9.1.0.5 van de VCF.

Er dient te worden opgemerkt dat de punten 6° en 7° in artikel 2.9.6.0.1 van de VCF, worden opgeheven bij decreet van 22 juni 2018 houdende de rationalisering van fiscale gunstmaatregelen, met ingang van aanslagjaar 2021. De hervorming van het Wetboek van vennootschappen voorziet immers dat het economisch samenwerkingsverband na een overgangperiode van 10 jaar verdwijnt. Daarom worden deze vrijstellingen voor de inbreng of teruggave van een onroerend goed aan of door een economisch samenwerkingsverband, opgeheven vanaf aanslagjaar 2021, zodat er voldoende tijd is voor de resterende economische samenwerkingsverbanden om bepaalde goederen alsnog terug te geven aan hun leden, indien wenselijk.

Aan de bemerking van de Raad van State in zijn advies 64.129/3 van 3 oktober 2018 (randnummers 4 en 17.3) wordt tegemoetgekomen door de inwerkingtreding van de hierbij toegelichte aanpassingen in functie van de federale hervorming van het vennootschapsrecht afhankelijk te maken van een Besluit van de Vlaamse

Regering. De Raad merkte immers op dat de voorafgaandelijke totstandkoming van de federale wet i.v.m. de hervorming van het vennootschapsrecht noodzakelijk is voor de inwerkingtreding van onderhavige bepalingen en dat de inwerkingtreding ervan derhalve moet worden afgestemd op die federale wet.

Artikel 14

Deze wijziging betreft een technische rechtzetting. In art. 2.8.6.0.8, §3, VCF, ingevoegd door het decreet van 22 december 2017 betreffende de fiscale gunstmaatregelen die verbonden zijn aan natuurbeheerplannen, wordt verwezen naar het derde en vierde lid van art. 3.12.3.0.1, §5, VCF terwijl dit het vierde en het vijfde lid moet zijn. Dit wordt nu rechtgezet.

Gelet op het feit dat dit louter een technische rechtzetting betreft, wordt de datum van inwerkingtreding gelijktijdig bepaald met die van het decreet van 22 december 2017. Artikel 21 van dit decreet stelde dat die datum bepaald zou worden door de Vlaamse Regering. Het besluit van de Vlaamse Regering van 4 mei 2018 houdende inwerkingtreding van het decreet van 22 december 2017 betreffende de fiscale gunstmaatregelen die verbonden zijn aan natuurbeheerplannen, stelde de inwerkingtreding van het decreet gelijk met dag van de inwerkingtreding van het besluit, met name op 9 juni 2018.

Artikel 15

Deze wijziging betreft een technische rechtzetting. Artikel 2.8.6.0.9 VCF, ingevoegd door het decreet van 6 juli 2018, voorziet een (gedeeltelijke) vrijstelling in de schenkbelasting voor een zogenaamde vrijwillige erfenissprong.

Deze vrijstelling is beperkt door een aantal limieten:

- de waarde van de geschonken goederen die voor de vrijstelling in aanmerking komen kan de brutowaarde van de met erfbelasting belaste goederen niet te boven gaan;
- het bedrag van de vrijstelling kan niet hoger zijn dan het bedrag van de erfbelasting dat geheven werd op de overdracht aan de schenker;
- de vrijstelling kan niet verleend worden in de mate de schenking een onroerend goed tot voorwerp heeft dat geen deel uitmaakte van de verkrijging bij het overlijden.

In het artikel 2.8.6.0.9 worden tevens wiskundige formules weergegeven om te verduidelijken hoe deze limieten dienen toegepast.

Er is echter gebleken dat de toepassing van de tweede formule, zoals ze thans is verwoord in het vierde lid van vermelde bepaling, een onbedoelde en te grote beperking van de vrijstelling oplevert.

Dit wordt met voorliggende bepaling rechtgezet.

Artikel 18

1° Deze wijziging is louter terminologisch van aard. Zo wordt vermeden dat de woorden "aankoop" en "verkrijging" door elkaar worden gebruikt. Bovendien wordt van de wijziging gebruik gemaakt om de zin te herformuleren.

2° Met deze wijziging wordt verduidelijkt dat de aanvullende rechten enkel kunnen worden geheven in hoofde van de koper (en niet in hoofde van een andere verkrijger). Bovendien is de vermelding dat enkel aanvullende rechten geheven worden op zijn/haar "wettelijk aandeel" overbodig. De belasting wordt immers geheven per belastingplichtige (koper). Het spreekt dan ook voor zich dat de aanvullende rechten enkel kunnen geheven worden op het eigen (wettelijk aandeel) van de betrokken koper.

3° Deze wijziging betreft eveneens een verduidelijking. Hoewel het niet expliciet is bepaald, kan enkel van het verlaagd tarief worden genoten wanneer aan alle voorwaarden voldaan is (artikel 2.9.4.2.11, §3, jo. artikel 3.12.3.0.1, §3, 4e lid). Indien het voorafgaand bezit derhalve niet tijdig wordt vervreemd, is bijgevolg het tarief van 10% verschuldigd, waardoor aanvullende rechten kunnen geheven worden. Om elke mogelijke discussie uit te sluiten, wordt dit nu ook expliciet opgenomen.

4° Deze wijziging betreft eveneens een technische verduidelijking. Zonder deze verduidelijking zou er twijfel kunnen ontstaan over de in aanmerking te nemen datum als de overdracht onderworpen is aan een opschortende voorwaarde die reeds was vervuld op datum van de authentieke akte.

5° Bij de invoeging van de nieuwe tarieven door het decreet van 18 mei 2018 was het niet de bedoeling om bij de aankoop van een nieuwbouwwoning, waarbij de waarde van de gebouwen vrijgesteld is van het verkooprecht (wegens onderwerping aan het regime van de btw) en enkel op de waarde van de grond het verkooprecht wordt geheven, het verlaagd tarief toe te passen. Volgens een strikte lezing van het decreet zou hierover evenwel twijfel kunnen ontstaan. Nochtans bepaalde de memorie van toelichting bij het voormelde decreet dat de aankoop van een afgewerkte nieuwbouwwoning, waarvan de grondwaarde onderworpen is aan registratierechten, niet kan genieten van het verlaagde tarief voor wat de grondwaarde betreft. Enkel wanneer ook de overdracht van de nieuwbouwwoning zelf onderworpen wordt aan het verkooprecht, zal ook de grondwaarde voor een overdracht aan het verlaagd tarief in aanmerking kunnen komen.

Om elke twijfel hierover te vermijden, wordt de uitsluiting van de gelijktijdige toepassing van de vrijstelling ten gevolge van de onderwerping aan het regime van de btw en verlaagde tarieven uitdrukkelijk opgenomen.

Artikel 19

1° Deze wijziging is louter terminologisch van aard. Zo wordt vermeden dat de woorden "aankoop" en "verkrijging" door elkaar worden gebruikt. Bovendien wordt van de wijziging gebruik gemaakt om de zin te herformuleren.

2° Met deze wijziging wordt verduidelijkt dat de aanvullende rechten enkel kunnen worden geheven in hoofde van de koper (en niet in hoofde van een andere verkrijger).

3° Deze wijziging betreft eveneens een verduidelijking. Hoewel het niet expliciet is bepaald, kan enkel van het verlaagd tarief worden genoten wanneer aan alle voorwaarden voldaan is (artikel 2.9.4.2.12, §2, jo. artikel 3.12.3.0.1, §3, 6e lid). Indien het voorafgaand bezit derhalve niet tijdig wordt vervreemd, is bijgevolg het tarief van 10% verschuldigd, waardoor aanvullende rechten kunnen geheven worden. Om elke mogelijke discussie uit te sluiten, wordt dit nu ook expliciet opgenomen.

4° Deze wijziging betreft eveneens een technische verduidelijking. Zonder deze verduidelijking zou er twijfel kunnen ontstaan over de in aanmerking te nemen datum als de overdracht onderworpen is aan een opschortende voorwaarde die reeds was vervuld op datum van de authentieke akte.

Artikel 20 en 55

Artikel 20

1° Met deze wijziging wordt verduidelijkt dat de aanvullende rechten enkel kunnen worden geheven in hoofde van de koper (en niet in hoofde van een andere verkrijger).

2° Deze wijziging betreft eveneens een technische verduidelijking. Zonder deze verduidelijking zou er twijfel kunnen ontstaan over de in aanmerking te nemen datum als de overdracht onderworpen is aan een opschortende voorwaarde die reeds was vervuld op datum van de authentieke akte.

3° Bij de invoeging van de nieuwe tarieven door het decreet van 18 mei 2018 was het niet de bedoeling om bij de aankoop van een nieuwbouwwoning, waarbij de waarde van de gebouwen vrijgesteld is van het verkooprecht (wegens onderwerping aan het regime van de btw) en enkel op de waarde van de grond het verkooprecht wordt geheven, het verlaagd tarief toe te passen. Volgens een strikte lezing van het decreet zou hierover evenwel twijfel kunnen ontstaan. Nochtans bepaalde de memorie van toelichting bij het voormelde decreet dat de aankoop van een afgewerkte nieuwbouwwoning, waarvan de grondwaarde onderworpen is

aan registratierechten, niet kan genieten van het verlaagde tarief voor wat de grondwaarde betreft. Enkel wanneer ook de overdracht van de nieuwbouwwoning zelf onderworpen wordt aan het verkooprecht, zal ook de grondwaarde voor een overdracht aan het verlaagd tarief in aanmerking kunnen komen.

Om elke twijfel hierover te vermijden, wordt de uitsluiting van de gelijktijdige toepassing van de vrijstelling ten gevolge van de onderwerping aan het regime van de btw en verlaagde tarieven uitdrukkelijk opgenomen.

Een van de voorwaarden om van het verlaagd tarief van 7%, ingevoegd bij het decreet van 18 mei 2018, te kunnen genieten is het sluiten van een huurovereenkomst van minimum negen jaar met een erkend sociaal verhuurkantoor.

Met de voorliggende aanvulling, in de vorm van een § 4, wordt verduidelijkt dat een vroegtijdige beëindiging van de huurovereenkomst met het sociaal verhuurkantoor dient gemeld te worden bij de fiscale administratie. Wanneer deze beëindiging er gekomen is door toedoen van de verkrijger-verhuurder dan is deze de aanvullende belasting, te weten het verschil tussen het gewone tarief van 10% en het voordeeltarief van 7%, verschuldigd.

Wanneer deze beëindiging er daarentegen gekomen is door toedoen van het sociaal verhuurkantoor dan kan de verkrijger het genoten voordeel behouden. Er zijn in dat geval geen aanvullende bedragen verschuldigd, net zomin als bij een situatie van overmacht.

Teneinde tegemoet te komen aan het advies van de Raad van State 3 oktober 2018 (advies 64.129/3) in randnummer 10, wordt expliciet bepaald dat wanneer de huurovereenkomst wordt beëindigd in onderling overleg tussen het erkend sociaal verhuurkantoor en de verkrijgers, ook aanvullende rechten verschuldigd zijn.

Artikel 55

Met het artikel 55 wordt, naar analogie met gelijkaardige verplichtingen uit andere gunstregelingen, een belastingverhoging voorzien van 20% van de aanvullende rechten bij gebreke aan tijdige kennisgeving van de vroegtijdige beëindiging van de huurovereenkomst en bij beëindiging van de huurovereenkomst door toedoen van de verhuurder, te weten de verkrijger met toepassing van het voordeeltarief van 7%.

Artikel 21

1° Deze wijziging betreft eveneens een verduidelijking. Hoewel het niet expliciet is bepaald, kan enkel van het verlaagd tarief worden genoten wanneer aan alle voorwaarden voldaan is (artikel 2.9.4.2.14, §7 jo. artikel 3.12.3.0.1, §3, 8e lid).

Indien het voorafgaand bezit derhalve niet tijdig wordt vervreemd is, is bijgevolg het tarief van 10% verschuldigd, waardoor aanvullende rechten kunnen geheven worden. Om elke mogelijke discussie uit te sluiten, wordt dit nu ook expliciet opgenomen. Verder wordt verduidelijkt dat deze aanvullende rechten enkel kunnen worden geheven in hoofde van een koper (en niet in hoofde van een andere verkrijger)

2° Deze wijziging betreft eveneens een technische verduidelijking. Zonder deze verduidelijking zou er twijfel kunnen ontstaan over de in aanmerking te nemen datum als de overdracht onderworpen is aan een opschortende voorwaarde die reeds was vervuld op datum van de authentieke akte.

3° Met deze wijziging wordt verduidelijkt dat de aanvullende rechten enkel kunnen worden geheven in hoofde van de koper (en niet in hoofde van een andere verkrijger).

Artikel 22

In artikel 2.9.5.0.1 VCF is een fout geslopen door de wijziging door het decreet van 18 mei 2018. Zo wordt er in het laatste lid voor het maximaal meeneembaar bedrag verwezen naar "de nieuw aangekochte woning". Omdat de meeneembaarheid ook mogelijk blijft bij de aankoop van een ander onroerend goed wordt deze zinsnede vervangen door "het nieuw aangekochte goed".

In het ontworpen artikel wordt een correctie aangebracht zoals gesuggereerd en geformuleerd door de Raad van State in randnummer 12 van het vermelde advies.

Artikel 23

Artikel 2.9.5.0.5, eerste en tweede lid VCF bepaalt dat de rechtenvermindering enkel van toepassing is "*als de totale belastbare grondslag van de verkoopovereenkomst, bepaald conform artikel 2.9.3.0.1, niet hoger is dan 200.000 euro*".

Nochtans moeten niet alle verkrijgers aan alle voorwaarden voldoen (art. 2.9.5.0.5, 2e lid VCF), zodat het mogelijk is dat één van de verkrijgers niet zuiver zou aankopen, maar een onverdeeld deel verkrijgt via een schenking of een afstand van een onverdeeld deel.

Op basis van een letterlijke lezing van de tekst zou in dat geval enkel rekening moeten gehouden worden met de belastbare grondslag in het verkooprecht zoals bepaald conform artikel 2.9.3.0.1. VCF. Nochtans was het wel degelijk de bedoeling van de decreetgever om rekening te houden met de totale belastbare grondslag van de transactie, zodat ook de belastbare grondslag van de andere verkrijging moet worden meegenomen.

Dit wordt verduidelijkt met voorliggende aanpassing.

Artikel 26

Door de federale wet van 25 december 2016 houdende de wijziging van verscheidene bepalingen betreffende de zakelijke zekerheden op roerende goederen, werd art. 88 van het federaal W. Reg. gewijzigd (inwerkingtreding 1 januari 2018).

Artikel 88 federaal W. Reg., dat de heffing van een recht van 0,50% voorziet op zogenaamde federaal belaste zekerheden, is vanaf 1 januari 2018 enkel nog van toepassing op "De vestigingen van een hypotheek op een schip dat niet naar zijn aard voor het zeevervoer bestemd is" en dus niet meer op de verpanding van een handelszaak, noch op een landbouwvoorrecht.

Deze wijziging heeft gevolgen voor de VCF. In art. 2.11.4.0.3 VCF staat immers: "De vestiging van een hypotheek op een onroerend goed tot zekerheid van een schuld die gewaarborgd is door een hypotheek op een schip dat niet naar zijn aard voor het zeevervoer bestemd is, door de verpanding van een handelszaak of door een landbouwvoorrecht, wordt onderworpen aan een verlaagd tarief van 0,50 %."

Deze tariefverlaging kan dus enkel nog als de verpanding van de handelszaak of de vestiging van het landbouwvoorrecht vóór 01/01/2018 is gebeurd, m.a.w. aan het federaal recht van 0,50% werd onderworpen. Voor recentere inpandgevingen of landbouwvoorrechten heeft deze tariefverlaging van het recht op hypotheekvestiging geen reden van bestaan meer.

Door deze aanpassing van art. 2.11.4.0.3 VCF wordt dit verduidelijkt.

Artikel 27

Artikel 2.11.6.0.1 VCF voorziet een vrijstelling van het Vlaamse recht op hypotheekvestiging als er voor dezelfde schuldvordering en voor hetzelfde gewaarborgde bedrag een tweede of volgende hypotheek wordt gevestigd en als het recht van hypotheekvestiging reeds werd geheven op de vestiging van de eerste hypotheek.

Voor de andere gewesten voorziet artikel 92¹ van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten (W.Reg) eenzelfde vrijstelling.

Deze vrijstellingsregelingen dienen strikt genomen ieder afzonderlijk te worden toegepast rekening houdend met het lokalisatiecriterium voor het registratierecht op hypotheekvestigingen, zoals dat is voorzien door de Bijzondere Wet tot Financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten. Het is in principe de plaats

van de ligging van het onroerend goed die bepalend is (artikel 5, §2, 7° van de vermelde Bijzondere Wet).

Door de huidige redactie van deze vrijstellingsartikelen, die enkel interne verwijzingen bevatten, kan de vrijstelling niet worden toegepast als de eerste en tweede of volgende vestiging van hypotheek onder een verschillende regelgeving vallen (de VCF of het W. Reg.), terwijl de vrijstelling wel kan worden toegepast als alle vestigingen van hypotheek wel onder dezelfde regelgeving vallen.

Dit wordt door de belastingplichtigen ervaren als een "dubbele belasting".

Voorbeeld:

Een jong koppel wenst een woning aan te kopen en wenst daarbij 100% van het voor de aankoop nodige bedrag te lenen. De kredietverlener wil hier slechts in toestemmen als er niet enkel een hypotheek wordt gevestigd op de aangekochte woning maar als er ook een hypotheekvestiging wordt verleend op een ander onroerend goed, bijvoorbeeld de woning van de ouders.

Eerste mogelijkheid

Beide hypotheekvestigingen gebeuren in dezelfde akte en de verrichting is gelokaliseerd in het Vlaamse Gewest.

In dit geval wordt het recht op hypotheekvestiging van 1% slechts éénmaal geheven op het door de hypotheek gewaarborgde bedrag.

Tweede mogelijkheid

De hypotheekvestigingen gebeuren in twee verschillende akten. Beide akten zijn fiscaal gelokaliseerd in het Vlaamse Gewest.

Op de eerste akte wordt het recht op hypotheekvestiging van 1% geheven op het door de hypotheek gewaarborgde bedrag. Op de tweede akte wordt geen recht op hypotheekvestiging geheven door de toepassing van de vrijstelling van artikel 2.11.6.0.1 VCF.

Derde mogelijkheid

De hypotheekvestigingen gebeuren in twee verschillende akten. De eerste akte is fiscaal gelokaliseerd in het Waalse Gewest maar de tweede akte is fiscaal gelokaliseerd in het Vlaamse Gewest.

Op de eerste akte wordt federaal 1% geheven op het door de hypotheek gewaarborgde bedrag. Op de tweede akte wordt het Vlaamse recht op

hypotheekvestiging van 1% geheven op het door de hypotheek gewaarborgde bedrag.

In de derde mogelijkheid gebeurt er dus een “dubbele heffing” van het recht op hypotheekvestiging, terwijl dit niet het geval is in de eerste twee mogelijkheden.

Hieraan wordt nu geremedieerd.

Het adjectief “federale” wordt in deze bepaling ook toegevoegd aan de verwijzing naar het Wetboek van Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten. Hiermee wordt gevolg gegeven aan de opmerking van de Raad van State in randnummer 13 van het advies van 3 oktober 2018 (advies 64.129/3).

Artikelen 28 en 53

Ingevolge een lacune in de VCF is het momenteel niet altijd duidelijk welke invorderingsregels (bvb. concreet verjaringsregels) gelden voor de invordering van administratieve geldboetes die betrekking hebben op de kilometerheffing. Deze administratieve geldboetes worden namelijk niet vermeld in artikel 3.18.0.0.1, §5, VCF waardoor men zou kunnen denken dat de gemeenrechtelijke verjaringstermijn van 10 jaar (van artikel 2262bis, §1, eerste lid, Burgerlijk Wetboek) geldt.

Voorliggende aanpassingen van artikel 3.1.0.0.1, tweede lid, en 3.18.0.0.1, §5, VCF beogen een vereenvoudiging en verduidelijking van de wetgeving door een duidelijke opsplitsing van de verwijzingsregels inzake de toepasselijke invorderingsregels, waarbij dit voor de heffingen wordt geregeld in art. 3.1.0.0.1 VCF en voor de administratieve geldboetes in art. 3.18.0.0.1, §5, VCF.

Overeenkomstig het algemeen opzet van de Vlaamse fiscale codificatie, worden de geharmonieerde procedureregels van titel 3 van de VCF maximaal toegepast over de verschillende heffingen en administratieve geldboetes heen.

Specifiek voor de administratieve geldboetes in het kader van de kilometerheffing betekent dit dat de algemene invorderingsregels van titel 3 van de VCF van toepassing zijn, zelfs als een bepaalde regel niet van toepassing zou zijn op de kilometerheffing als belasting (bvb. omdat het inningsproces van die belasting uitbesteed werd aan de dienstverleners). Bepalingen van titel 3 die specifiek en uitsluitend betrekking hebben op (een) andere belasting(en) dan de kilometerheffing, zullen uiteraard niet toegepast worden op de administratieve geldboetes die betrekking hebben op de kilometerheffing.

Concreet voor de invorderingstermijn betekent dit dat de invordering van de administratieve geldboetes inzake de kilometerheffing – net als voor de andere administratieve geldboetes in de VCF – in principe slechts mogelijk is tot 5 jaar na de inkohiering, tenzij er een geval van stuiting of schorsing aan de orde is.

Artikelen 29, 30, 32, 34, 36 t.e.m. 38, 40, 54 en 56

De procedurebepalingen inzake het eurovignet werden na de invoering van de kilometerheffing en dus de stopzetting van het eurovignet bewust behouden om de invordering van openstaande vorderingen mogelijk te houden. Nu echter alle aangiftes verwerkt zijn en we bijgevolg geen aanslagbiljetten meer zullen uitsturen, zijn de bepalingen die betrekking hebben op de inkohiering van het eurovignet overbodig geworden. Zij zullen daarom bij dit decreet opgeheven worden. De opheffing van artikel 3.4.7.0.4 van de VCF van 13 december 2013 (artikel 36) zal wel pas in werking treden op 1 januari 2021, aangezien tot die dag (een deel van) de belasting ontheven kan worden.

De invorderingsbepalingen met betrekking tot het eurovignet blijven voorlopig wel bestaan, zodat de nog gevestigde belastingen ingevorderd kunnen blijven worden.

Artikel 33

De Vlaamse Belastingdienst heeft een uitgebreid arsenaal om te komen tot een juiste, rechtvaardige belastingzetting, conform de bepalingen van de VCF (zie o.m. hoofdstuk 13 van titel 3).

Als de Vlaamse fiscus meent de gegevens te moeten wijzigen welke de belastingplichtige heeft vermeld in een aangifte van nalatenschap betreffende de waarde van de aangegeven goederen, of vaststelt dat de waarde die aangegeven is of de prijs die opgegeven is voor de berekening van de registratiebelasting te laag is, is het evenwel aanbevelenswaardig dat de fiscus dit voorafgaand ter kennis brengt aan de belastingplichtige, vooraleer de aanvullende rechten (en de eventuele bijkomende belastingverhoging) in een uitvoerbaar kohier terecht komen, en dadelijk invorderbaar zijn.

De gewone reguliere aanslagtermijn van vijf jaar is immers een (te) lange termijn in het bijzonder voor de belastingplichtigen die onzeker blijven over het al dan niet verschuldigd zijn van een aanvullende belasting en een belastingverhoging wegens een mogelijke tekortschatting. Dit kan leiden tot een immobilisme, de belastingplichtigen zullen een volgende vervreemding liever uitstellen tot na het verstrijken van deze vijfjarige aanslagtermijn, eerder dan geboden opportuniteiten tot snelle wederoverdrachten te benutten. En ook voor de bevoegde controlerende administratie is een termijn van vijf jaar (te) lang. De controles worden best zo kort mogelijk na de datum van de belastbare feiten uitgevoerd. Uiteraard dient deze administratie wel over een redelijke termijn te blijven beschikken om die controle correct, goed overwogen, en aan de hand van relevante referentiepunten te kunnen uitvoeren. Een termijn van twee jaar lijkt een redelijke termijn die aan beide bekommernissen tegemoet kan komen.

Het voorliggend artikel voorziet dat de administratie de belastingplichtige in kennis stelt van de redenen die naar haar oordeel de intentie tot wijziging rechtvaardigen.

De regeling van deze voorafgaande kennisgeving, de reacties hierop en de beantwoording van de opmerkingen doet geenszins afbreuk aan de aanslagtermijnen, die gelden voor de erf- en de registratiebelasting.

Ook de klassieke bezwaarprocedure blijft uiteraard mogelijk, mocht de belastingplichtige zich niet met de aanslag kunnen verzoenen.

Artikel 35

Dit artikel voorziet de nodige technische aanpassingen om de betaaltermijn voor de aanvullende rechten en belastingverhoging bij niet naleving van de voorwaarden verbonden aan de nieuwe tarieven van het verkooprecht voorzien bij het decreet van 18 mei 2018 op twee maanden te bepalen. Het betreft een aanvulling ingevolge de artikelen 18, punt 2° en 3°, 19, punt 3°, en 20, punt 1°.

Artikel 39

1°

Het komt vaker en vaker voor dat een onroerend goed dat door twee personen werd aangekocht met toepassing van het verkooprecht van artikel 2.9.4.1.1 VCF, binnen de twee jaar na de aankoop wordt verdeeld, bv. ten gevolge van een echtscheiding of relatiebreuk en vervolgens binnen dezelfde termijn wordt verkocht door de partner aan wie het goed werd toebedeeld.

Op grond van de bestaande tekst van artikel 3.6.0.0.6, §2, eerste lid, VCF kan de wederverkoper teruggave vragen van drie vijfde, niet enkel wat zijn wettelijk aandeel in het verkooprecht betreft maar eveneens wat betreft het wettelijk aandeel in het verkooprecht betaald door de andere koper.

Deze werkwijze is hoogst onbillijk voor de andere koper. Het is niet alleen zo dat deze persoon zelf geen teruggave kan vragen, bovendien leidt de teruggave toegestaan aan de andere persoon ertoe dat de meeneembare rechten van deze persoon worden verminderd tot twee vijfde van het door hem betaalde verkooprecht. Dit is zeer nadelig als deze persoon een andere woning wil kopen met toepassing van de meeneembaarheid.

Voorbeeld

X en Y hebben samen een hoofdverblijfplaats van € 200.000 aangekocht, elk voor de onverdeelde helft. Ze hebben daarop elk € 10.000 verkooprecht betaald.

Het komt tot een relatiebreuk, in het kader waarvan de woning wordt toebedeeld aan Y. De woning wordt door Y vervolgens binnen de twee jaar na de aankoop verkocht.

Onder de gelding van de bestaande tekst van artikel 3.6.0.0.6, §2 VCF kan Y teruggave vragen van drie vijfde van € 20.000 (zowel het verkooprecht betaald door Y zelf als het verkooprecht betaald door X), hetzij € 12.000.

Dit heeft tot gevolg dat, als X een nieuwe hoofdverblijfplaats wil aankopen, zijn principieel meeneembaar bedrag geen € 10.000 meer bedraagt, doch slechts € 4.000, terwijl X zelf geen teruggave heeft gekregen.

Door de voorgestelde wijziging wordt dit probleem verholpen door de teruggave te beperken tot drie vijfde van het wettelijk aandeel van wederverkoper in het verkooprecht geheven op de verkrijging. Anderzijds krijgt ook de andere koper het recht teruggave te vragen van drie vijfde van zijn wettelijk aandeel.

In het hierboven geschetste voorbeeld zal Y enkel teruggave kunnen vragen van drie vijfde van € 10.000, terwijl ook X aanspraak kan maken op een teruggave van drie vijfde van € 10.000.

2° Deze wijziging wil de bedoeling van de decreetgever bij de invoering van de verlaagde tarieven bij decreet van 18 mei 2018 verduidelijken. Het oorspronkelijke artikel 3.6.0.0.6, §2/1 VCF voorzag dat onder bepaalde voorwaarden van het klein beschrijf kon worden genoten door middel van een teruggave. Het decreet van 18 mei 2018 behield die mogelijkheid ook voor het verlaagd tarief van 7%, maar verwees niet naar de tarieven van 6% en 1%. Dit werd door de decreetgever niet nodig geacht, aangezien alle basisvoorwaarden voor het tarief van 7%, ook per definitie gelden voor de tarieven van 6% en 1%. Wanneer die voorwaarden achteraf voldaan worden, werd ervan uitgegaan dat artikel 3.6.0.0.6, §2/1 VCF kon worden toegepast, ook al blijkt dit op heden niet uit de letterlijke lezing van de tekst. Om elke onzekerheid hierover uit te sluiten, wordt dit nu wel expliciet opgenomen in de decreettekst.

3° Deze wijziging betreft een technische wijziging. Het onroerend goed dat de onmiddellijke toepassing van het tarief van 7%, 6% of 1% verhinderde kan immers zowel een woning als een bouwgrond zijn.

Artikel 41, 47, 48 en 50 t.e.m. 52

Naar analogie met de wet van 26 maart 2018 betreffende de versterking van de economische groei en de sociale cohesie worden enkele (technische) aanpassingen gedaan aan de VCF.

Het betreft een uitbreiding en verfijning van de invorderingsmogelijkheden van de (Vlaamse) overheid lastens daders en medeplichtigen van fiscale fraude: een

cumul van fiscale invordering enerzijds en gemeenrechtelijke invorderingsmogelijkheden anderzijds (wat niet betekent dat dezelfde sommen tweemaal geïnd worden, maar wel dat de (Vlaamse) overheid de keuze heeft tussen beide instrumenten). Voorts betreft het bepalingen i.v.m. aanpassingen aan de bepalingen inzake verjaring.

Artikel 41 en 52 betreffen de aansprakelijkheid van daders of medeplichtigen van fiscale fraude.

Artikel 41: artikel 3.10.3.1.2 wordt ingekort aangezien "personen die zijn veroordeeld als daders of medeplichtigen van misdrijven als vermeld in artikel 3.15.3.0.1 en artikel 3.15.3.0.2" reeds wordt opgevangen door artikel 3.15.3.0.9 VCF.

Artikel 3.15.3.0.9 VCF is de tegenhanger van art. 458 WIB92 en voorziet momenteel dat in geval van belastingontduiking de ontdoken belasting kan worden verhaald lastens elke dader of medeplichtige die voor de belastingontduiking strafrechtelijk werd veroordeeld.

Er wordt nu (aanvulling van artikel 52) voorzien dat niet enkel de belasting maar ook de nalatigheidsintresten kunnen ingevorderd worden bij die daders of medeplichtigen.

De bepaling wordt verder vervolledigd door de toepassing niet langer te beperken tot de personen die strikt genomen veroordeeld zijn als dader of medeplichtige van inbreuken. De bepaling wordt nu ook toepasselijk in de gevallen waarin de bestanddelen van de misdrijven zijn bewezen, maar zonder dat er strikt genomen een veroordeling wordt uitgesproken door de rechtbank of het hof (vb. opschorting, het uitstel en de probatie, verjaring...)

Tot slot wordt het woord "gemachtigden" vervangen door het woord "aangestelden". De reikwijdte van dit woord is groter, hier worden voortaan zowel de intern en extern aangestelden van de vennootschap zelf beoogd, als derden die betrokken zijn bij het beheer van de vennootschap. Daarnaast wordt het woord "bedrijfsleiders" vervangen door "hun bestuurders, zaakvoerders of vereffenaars in het kader van de uitoefening van hun functie ", wat overeenkomt met de omschrijving die in artikel 32, eerste lid, 1°, WIB 92 wordt gegeven.

De woorden 'in rechte of in feite' worden eraan toegevoegd, om ook de personen te beogen die in werkelijkheid, zonder een orgaan te zijn van de rechtspersoon, er effectief het bestuur van verzekeren, ongeacht hun statuut."

Artikel 47 en 48 voorzien de mogelijkheid van burgerlijke partijstelling van het Vlaamse Gewest.

Sinds het arrest van het Hof van Cassatie van 25 mei 2011 (P.10.111.F) werd het recht van de fiscus om zich burgerlijk partij te stellen uitvoerig betwist, zelfs in afwezigheid van een inbreuk op het fiscaal strafrecht. De federale wetgever heeft deze anomalieën tussen het fiscaal strafrecht en het gemeen strafrecht weggewerkt.

Daarom wordt nu ook in de VCF verduidelijkt dat artikel 3.15.3.0.9 WIB 92 de toepassing van het gemeen recht, onder meer de mogelijkheid voor de fiscale administratie om zich burgerlijke partij te stellen, niet belet.

De Raad van State verwijst in het randnummer 15 van het advies van 3 oktober 2018 (advies 64.129/3) naar het advies van de Raad van State van 1 december 2017 (advies 62.368/3) bij een voorontwerp van (federale) wet betreffende de economische relance en de versterking van de sociale cohesie. In dat verband kan verwezen worden naar de repliek van de federale wetgever zoals die is weergegeven in de vermelde Parlementaire Stukken (Parl.St. Kamer 2017-18, nr. 54-2839/001, 251).

Artikel 50

Artikel 3.14.3.0.1 voorziet dat de verjaring wordt geschorst n.a.v. een rechtsgeding. Waar tot nu toe bepaalt was dat het rechtsgedingen betrof betreffende de toepassing of de invordering van de belastingen wordt nu gesproken van de vestiging, de inning of de invordering van de belastingen waarmee wordt aangesloten bij de wijziging van terminologie op het federale niveau.

Artikel 51 voorziet de schorsing van de verjaring tijdens de strafprocedure.

Met het oog op een effectieve en efficiënte bestrijding van de fiscale fraude, is het noodzakelijk om te voorzien in een schorsing van de verjaring van de belastingaanslagen tijdens de strafvordering, onder meer om de mogelijkheid te behouden om, zelfs al zou de ontvanger in de juridische onmogelijkheid zijn om de verjaring van de aanslag te stuiten ten aanzien van de oorspronkelijke belastingschuldige, de invordering van de ontdoken belasting te vrijwaren tegen de mededaders en de medeplichtigen op basis van de hoofdelijkheid voorzien in artikel 3.15.3.0.9 VCF, voor zover deze medeschuldnaars de verjaring kunnen inroepen van de aanslagen waarvoor ze hoofdelijk gehouden zijn.

Artikel 42 en 45

Bij wet van 11 augustus 2017 werden de Faillissementswet van 8 augustus 1997 en de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen opgeheven, behalve voor de lopende insolventieprocedures op datum van inwerkingtreding van de wet van 11 augustus 2017. Deze procedures werden

ingevoegd in het Wetboek van economisch recht. Hierdoor moeten een aantal verwijzingen in de VCF worden aangepast waarbij ook rekening dient gehouden te worden met de specifieke inwerkingtredingsbepalingen van de wet van 11 augustus 2017.

In de wet van 11 augustus 2017 wordt er een overgangsbepaling opgenomen waarbij er onder meer wordt bepaald dat de bepalingen van de wet uitwerking hebben op de insolventieprocedures geopend vanaf 1 mei 2018. In het kader van het belang van de schatkist van het Vlaamse Gewest is het belangrijk om deze overgangsbepaling in de VCF ook te verwerken en de inwerkingtreding van artikel 42 en 45 met terugwerkende kracht te voorzien. Op deze wijze wordt bij de toepassing van de bepalingen in de VCF enkel rekening gehouden met de bepalingen van boek XX van het Wetboek van economisch recht voor insolventieprocedures die worden geopend vanaf 1 mei 2018.

De laatste zin van vorige alinea wordt toegevoegd om tegemoet te komen aan het advies van de Raad van State van 3 oktober 2018 in randnummer 17.1 (advies 64.129/3).

Artikel 49

De huidige regelgeving is voor interpretatie vatbaar waar wordt bepaald dat bij vaststelling op de openbare weg de bestuurder van het voertuig de niet-betaalde verkeersbelasting, de belasting op de inverkeerstelling, het eurovignet of de kilometerheffing moet betalen aan het bevoegde personeelslid. Voorliggende bepaling beoogt te verduidelijken dat de bestuurder aangesproken kan worden voor de openstaande schulden inzake de verkeersbelasting, de belasting op de inverkeerstelling, het eurovignet en de administratieve geldboetes kilometerheffing die voor het gecontroleerde voertuig verschuldigd zijn. Als de bestuurder ook de houder van de nummerplaat van het gecontroleerde voertuig is, of de echtgenoot, wettelijk samenwonende partner of ouder van de houder van de nummerplaat, is hij bovendien gehouden tot alle openstaande schulden inzake voormelde belastingen en toebehoren die door de houder van de nummerplaat verschuldigd zijn en dit niet alleen voor het gecontroleerde voertuig, maar ook voor eventuele andere voertuigen op diens naam. Een efficiënte controle op de openbare weg houdt immers in dat ook schulden van reeds geschrapte nummerplaten kunnen worden geïnd.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen aan het besluit Vlaamse Codex Fiscaliteit van 20 december 2013

Artikel 57

Ingevolge de opheffing van de procedurebepalingen i.v.m. het eurovignet wordt ook artikel 3.4.8.0.1 BVCF opgeheven.

Hoofdstuk 4. Slotbepaling

Artikel 58

Het decreet treedt volgens de algemene regel in werking 10 dagen na de bekendmaking in het Belgische Staatsblad. Er wordt evenwel uitzondering gemaakt voor artikel 2, artikel 3, artikel 4, artikel 9 tot en met 14, artikel 16, artikel 17, artikel 24, artikel 25, artikel 31, 1°, artikel 36, artikel 42, artikel 45 en artikel 46. Een gedetailleerde verantwoording wordt bij de toelichting van het betrokken artikel gegeven.

Gelet op het feit dat de artikelen 18 t.e.m. 23, artikel 35 en artikel 39, 2° en 3°, enkel tot doel hebben om het decreet van 18 mei 2018 houdende wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, wat betreft de hervorming van het verkooprecht en vereenvoudigingen in de registratiebelasting te verduidelijken of rechtzettingen hieraan door te voeren, wordt de datum van inwerkingtreding op die van voormeld decreet afgestemd. De bepalingen zijn derhalve van toepassing op verkoopovereenkomsten afgesloten vanaf 1 juni 2018.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Bart TOMMELEIN